

Katja Lihtenvalner

UTRINEK IZ IMIGRANTSKE ŠOLE V ATENAH

V Grčiji živi vsaj pol milijona priseljencev. Četudi obstajajo nekateri vladni programi, prek katerih se lahko imigranti naučijo grščine, pa so mnogi izmed njih zaradi neurejenega statusa potisnjeni na družbeni rob. Po Atenah in drugih delih Grčije so zato zrasli socialni centri, ki že dolga leta priseljencem ponujajo brezplačno učenje grščine in drugih jezikov. Obiskali smo enega izmed takšnih učnih centrov.

VRATA SO ODPRTA VSEM

V anarhističnem predelu Eksarhija v središču Aten nas pričaka Afganistanec Nasim Lomani, vodja pisarne »Mreža za socialno podporo imigrantom in beguncem«.

»Naši prostori so namenjeni različnim dejavnostim, od sestankov, kjer se dogovarjamo o protestih in družbenih aktivnostih, organiziranju antirasističnega festivala in tako dalje. Odprti smo vsak dan. V soboto in nedeljo kuhamo, vsak dan razen v nedeljo pa izvajamo pouk različnih jezikov,« nam razlaga Nasim, ki v Grčiji živi že 13 let.

»Tudi jaz sem imigrant, zato zelo dobro razumem, skozi kakšne težave gredo priseljenci, ko pridejo sem,« opisuje razloge za svojo vpletenost. »Jezik okolja je prva ovira, ob katero zadenejo tujci. Ker jim država ne pomaga, smo tukaj mi,« predstavlja vlogo skupnosti, v katero je vključen sedem let.

Mreža za socialno podporo imigrantom in beguncem deluje od leta 1997. V začetku oktobra začne svoje šolsko leto, v katerem izvaja učenje jezikov v do 20 razredih. »Naši učitelji so prostovoljci, ki za svoje delo niso plačani. Vsako leto se jih zbere od 40 do 50. Načeloma si tako dva učitelja delita en razred z namenom, da se pouk izvaja nemoteno vsak dan,« razlaga Lomani in poudarja, da neformalno izobraževanje deluje tudi na podlagi izmenjave znanja.

»Nekateri učenci postanejo učitelji in učijo svoj jezik,« še dodaja Nasim.

Po obisku v razredu kmalu dojamemo, da ti delujejo v živahnem večkulturnem okolju, kjer se znanje vzajemno pretaka med učitelji in učenci, za tak pouk pa so značilni sproščenost, domačnost in smeh.

»SVOBODEN ČLOVEK ŽIVI BREZ STRAHU«

»Ko so begunci prišli v Atene, so bili mnogi izmed njih zatirani, izpostavljeni nestrpnosti in ksenofobiji okolja,« učiteljica Amalija ob tem, ko za trenutek ustavi grški dokumentarec iz devetdesetih, pripoveduje pisanemu razredu 25 učencev, od katerih so mnogi begunci. V razredu završi in učiteljica razloži navzočim, da današnji rasistični napadi na imigrante niso nič novega, ampak kvečjemu del grške zgodovine.

Razred zbrano gleda platno, učiteljica pa predvajanje dokumentarca ustavlja in učencem pojasnjuje bistvo prikazanega. Zdi se, da je film učence omrežil, saj se mnogi identificirajo z junaki na platnu. Ko česa ne razumejo, pa vskočijo učenci prevajalci ter v angleščini ali francoščini pojasnijo nerazumljivi del.

»Svoboden človek živi brez strahu,« slišimo v dokumentarcu. Razvije se razprava o tem. Soočajo se različne religije, kulture in pogledi, učiteljica pa pri tem poskuša održati rdečo nit in koncentracijo vseh sodelujočih. Ob koncu triurnega pouka sledi evalvacija, učiteljica zaradi prihajajočega valentinovega še razdeli piškote. Atmosfera v pisanem razredu je ob slovesu topla, čutiti je zadovoljstvo.

JEZIK JE STEBER KOMUNIKACIJE

Podobno doživimo ob obisku sobotnega pouka. Družba sedmih moških, starih nad 30 let, poslušša in zapisuje. »Spregali bomo glagola oditi in priti,« naroči učiteljica Luiza. Fantje se lotijo dela in ponosno pokažejo svoje zvezke. Luiza se sprehodi med svojimi učenci in pregleda napisano nalogo.

»Pet let že živim v Grčiji in jezik mi še vedno dela velike težave, zato sem se odločil pridružiti skupini,« razloge za svoje učenje pojasnjuje Afganistanec Ali. Enako pove Kamerunec Bienvenu, ki je v Grčijo prišel pred petimi meseci. »Kot mnogi priseljenci tukaj sem brez uradnih dokumentov za bivanje, kar pomeni, da je moja edina možnost, da se učim doma. Ker pa tukaj razumejo moj položaj, lahko obiskujem šolo, se učim, hkrati pa sem spoznal tudi nove prijatelje,« potreplja po rami sramežljivega Kurda. Družba fantov je zdaj spleta tesne vezi in po pouku klepetajo o vsakdanjih zadevah.

»Mreža je dobro organizirana in deluje dinamično, zato sem se tudi odločila, da bom začela pomagati, in se pred dvema mesecema pridružila skupini,« svoje razloge za poučevanje opisuje učiteljica Luiza. »Jezik je steber komuniciranja v družbi, zato priseljencem, od katerih so se mnogi znašli v kolesju birokracije in institucionalizirane Evrope, ki jim ne dovoli prostega prehoda, pomagamo pri tem, da jih poučujemo predvsem tisto, kar bodo potrebovali v vsakodnevnem življenju,« vsebino svojega učnega programa, ki je prepuščena posameznemu učitelju, predstavlja mlada Atenčanka.

»Naslednjič, prosim, pridite vsi točno k pouku, da bomo lahko nemoteno nadaljevali, in pa seveda ne pozabite domačih nalog,« se občutno mlajša učiteljica poslovi od fantov, ki ponižno pritrdijo naročenemu in se nasmejani razidejo.